

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/49/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4416210263
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4416210263.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Jarmily Pogradovej, v právnej veci navrhovateľky: H. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. Z., G. X. 3, zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Magyerka, s.r.o., so sídlom Ernestova bašta 2, Nové Zámky, IČO: 36 857 751, v mene ktorej spoločnosti koná konateľ a advokát JUDr. Ladislav Magyerka, proti osobe, ktorá je povinná platiť výživné (pôvodne odporca): T. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. Z., B. cesta XXXX/XXX, zastúpený: Advokátska kancelária Timoranská & Štofková s.r.o., so sídlom Podzámska 32, Nové Zámky, IČO: 36 813 401, v mene ktorej spoločnosti koná konateľka a advokátka JUDr. Tatiana Timoranská, o určenie výživného na manželku, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 9C/222/2016-213 zo dňa 16. októbra 2017, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že osoba povinná platiť výživné - T. T. j e p o v i n n ý prispievať na výživu navrhovateľky sumou 250 eur mesačne za obdobie od 15.06.2016 do 09.05.2017 a to vždy do 15-teho dňa v mesiaci.

Zročné výživné za obdobie od 15.06.2016 do 09.05.2017 v sume 2.705,82 eura je osoba povinná platiť výživné p o v i n n á zaplatiť navrhovateľke do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odvolací súd p r i z n á v a navrhovateľke voči osobe povinnej platiť výživné nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého nároku rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie.

odôvodnenie:

1. Navrhovateľka sa podaným návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 15.06.2016 prostredníctvom právneho zástupcu domáhala od osoby, ktorá je povinná platiť výživné, aby jej platil výživné na manželku mesačne sumou 250 eur, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám navrhovateľky počnúc dňom podania návrhu. Návrh odôvodnila tým, že jej manželstvo v čase podania návrhu trvalo a z manželstva pochádza maloletá dcéra I. T., nar. XX.XX.XXXX a z predošlého vzťahu má navrhovateľka maloletého syna J. T., nar. XX.XX.XXXX. V čase podania návrhu navrhovateľka bola na materskej dovolenke a poberala príspevok a prídavky na dve deti vo výške 250 eur. Osoba, ktorá je povinná platiť výživné bola dobrovoľne nezamestnaná už viac ako 15 rokov, avšak podľa jej vyjadrení a prehlásení má nadštandardný príjem vo výške cca 800,- eur mesačne. Uviedla, že v novembri 2015 sa odsťahovala zo spoločnej domácnosti, pretože jej spolužitie s manželom bolo neznesiteľné a z toho dôvodu aj podala na tunajšom súde návrh na rozvod manželstva, ktoré v tom čase prebiehalo pod č. k. 11P/235/2015. Podľa jej informácií jej manžel predal v decembri 2015 byt, v ktorom spoločne bývali za sumu 73.000 eur a týmito prostriedkami disponuje len on. Okrem toho vlastní garáž, motorové vozidlá. V čase podania návrhu každý z manželov hospodáril samostatne. Maloletá dcéra v čase podania návrhu bola v jej

starostlivosti a zo svojho súčasného príjmu uviedla, že nie je schopná zabezpečiť všetky nevyhnutné náklady týkajúce sa jej osoby, ako aj výdavky týkajúce sa maloletej. Povinný v čase návrhu prispieval platením výživného na maloletú dcéru vo výške 50 eur mesačne. Navrhovateľka uviedla, že má mesačné výdavky v súvislosti s bývaním, a to nájomné vo výške 142,66 eura, elektrina 20 eur, plyn 15 eur, káblová TV 12,79 eura, ktoré za ňu uhrádzajú jej rodičia, ktorí jej tiež prispievajú na chod domácnosti. Okrem toho má náklady mesačne na stravu 90,- eur, oblečenie 70 eur, hygienické potreby 20 eur a náklady na maloletú bezlaktózové mlieko 25,80 eura, minerálna voda 6 eur, lieky 24,58 eura, strava 80 eur, oblečenie 80 eur.

2. Povinný sa vyjadril písomne k návrhu prostredníctvom právnej zástupkyne a uviedol, že žiada návrh zamietnuť, pretože jeho životná úroveň v čase podania návrhu nebola vyššia ako životná úroveň navrhovateľky. Informácie navrhovateľky, ktoré uviedla v návrhu o majetkových a zárobných pomeroch povinného nepovažoval za pravdivé. Uviedol, že je zamestnaný, príležitostne si zarába v súvislosti s vybavovaním záležitostí týkajúcich sa zmien v evidencii motorových vozidiel. Jeho čistý mesačný príjem je na úrovni 600 eur a tento je nepravidelný. V čase návrhu uviedol, že si hľadá zamestnanie. Čo sa týka námietky navrhovateľky uvedenej v návrhu ohľadom predaja bytu na Andovskej ulici v Nových Zámkoch, povinný uviedol, že tento byt kúpil dňa 14.04.2010 a v tomto byte býval spolu s navrhovateľkou a peniaze na kúpu bytu mu požičal otec Y. T. a kúpna cena bola vyplácaná po častiach tak, ako boli priebežne k dispozícii peniaze. Po predaji bytu povinný kúpnu cenu vyplatil z úveru na účet svojho otca tak, ako to vyplýva z priloženého výpisu z účtu, ktorý povinný priložil. Predmetný byt predal povinný v decembri 2015. Povinný nemá nehnuteľnosť a ani finančné prostriedky tak, ako ich uviedla navrhovateľka v návrhu. Čo sa týka motorových vozidiel, uviedol, že vlastní vozidlo Ford S-Max, ktoré kúpil z peňazí získaných z predaja VW Sharan a ide o staršie motorové vozidlo. Vozidlo Peugeot je 10-ročné a jeho hodnota je zhruba 2.000,- eur a pokiaľ ide o Mitsubischi Pajero, ktoré je z roku 1993 a je nepoužiteľné pre zlý technický stav. Povinný uviedol, že žije v spoločnej domácnosti s matkou, ktorej prispieva na domácnosť mesačne sumou 250 eur. Jeho matka je poberateľkou starobného dôchodku vo výške 408,80 eura a náklady na bývanie v jej dome predstavujú sumu približne 200,- eur mesačne. Okrem toho povinný platí životné poistenie so sporením pre maloletú dcéru I. v sume 33,35 eura a životné poistenie pre seba vo výške 30,- eur mesačne a zdravotné poistenie vo výške 60 eur mesačne. Maloletej dcére prispieva na výživu sumou 50,- eur mesačne a ďalej má vo vlastníctve garáž, kde náklady, ktoré platí správcovi nebytového priestoru predstavujú 11 eur mesačne. Pokiaľ ide o navrhovateľku, povinný uviedol, že jej životná úroveň je výrazne vyššia ako jeho životná úroveň, je to z dôvodu, že v čase, keď navrhovateľka opustila spoločnú domácnosť, vybrala zo spoločného účtu všetky peniaze, ktoré ako manželka mali nasporené, a to konkrétne sumu 13.800 eur z účtu v OTP Banke č. 13670935/5200. Okrem toho v tej istej dobe navrhovateľka kúpila dvojizbový byt, ktorý je evidovaný na mene otca navrhovateľky, avšak podľa informácií povinného, na kúpu bytu bol poskytnutý úver. Okrem toho navrhovateľka je fajčiarka, denne vyfajčí asi krabičku cigariet, čo predstavuje výdavok asi 100 eur mesačne.

3. Napadnutým (zhora v záhlaví tohto rozhodnutia označeným) rozsudkom Okresný súd Nové Zámky ako súd prvej inštancie vo veci rozhodol tak, že návrh navrhovateľky zamietol a súčasne o trovách účastníkov konania voči sebe navzájom rozhodol tak, že priznal odporcovi - osobe žalovanej ako povinnej platiť výživné nárok (proti navrhovateľke) na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Skutkový stav veci z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil nasledovne:

„Z rozsiahle vykonaného dokazovania mal súd jednoznačne preukázané, že v čase podania návrhu účastníci konania boli ešte manželmi, ale už bol podaný navrhovateľkou na tunajšom súde návrh o rozvod manželstva pod sp. zn. 11P/235/2015, ktorý podala dňa 23.03.2016. Tiež bolo preukázané, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o nároku na určenie výživného na manželku už manželstvo účastníkov konania bolo právoplatne rozvedené, a to ku dňu 10.05.2017. Tak, ako súd vyššie uviedol, v konaní o určenie výživného na manžela sa skúmajú tak majetkové, ako aj zárobné pomery na strane povinného manžela, ako aj odkázanosť na výživu na strane oprávneného manžela. Pokiaľ ide o majetkové pomery na strane povinného, tento preukázal, že mal len príležitostné príjmy, a to z predaja áut, ktorú skutočnosť nepopieral a zároveň to bolo preukázané aj výpisom z účtu navrhovateľky, keďže ako manželka mali iba jeden spoločný účet zriadený v OTP Banka Slovensko a následne, keďže tieto mu už nezabezpečovali prostriedky na jeho obživu, zamestnal sa v riadnom pracovnom pomere, a to v spoločnosti C.E.I. consulting, a.s. so sídlom v Bratislave ako dispečer, asistent s pracovným pomerom na

dobu neurčitú a podľa pracovnej zmluvy mu prislúchala dohodnutá mzda 486,- eur hrubej odmeny s tým, že predseda predstavenstva mu môže prideliť odmenu vo výške 50 eur mesačne. Podľa potvrdenia o príjme zo závislej činnosti zamestnávateľa povinného, bol jeho priemerný čistý mesačný príjem v období od 9/2016 do 1/2017 za 5 mesiacov 205,61 eura. Tento pracovný pomer u povinného stále trvá. Z tohto príjmu sám uviedol a nespochybňovala to ani navrhovateľka, že jednak platil pred rozhodnutím súdu o výživnom na maloleté dieťa pochádzajúce z manželstva I. T., nar. XX.XX.XXXX výživné vo výške najprv 100,- eur mesačne, potom 50,- eur mesačne, 70,- eur mesačne a po právoplatnom rozvode manželstva bol zaviazaný platiť výživné mesačne na maloletú dcéru sumou 130 eur podľa rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 11P/235/2015-182 zo dňa 02.05.2015, právoplatný dňa 10.05.2017. Okrem toho platí na maloletú dcéru životnú poisťku pod názvom „Vláčik“, kde mesačne platí 33,35 eura, čo preukázal predložením poisťky. Okrem toho uviedol, že býva v spoločnej domácnosti so svojou matkou, kde jej prispieva na náklady spojené s bývaním a stravou mesačne v sume 200 alebo 250 eur. Túto skutočnosť však nepreukázal, preukázal iba aké mesačné výdavky má jeho matka, pani V. P.. Čo sa týka navrhovateľky, v čase podania návrhu bola na materskej dovolenke s maloletým dieťaťom a poberala rodičovský príspevok vo výške 203,20 eura, neskôr preukázala v priebehu konania, že sa zamestnala u súkromného podnikateľa U. I., so sídlom O., ako predavačka v mäsopredajni na základe dohody o pracovnej činnosti s priemerným čistým mesačným zárobkom 97 eur s tým, že tam denne pracovala 2 hodiny podľa jej tvrdenia a podľa tvrdenia povinného ju vídaval, že tam pracuje aj viac hodín denne, ako 2 hodiny. Táto skutočnosť nebola jednoznačne preukázaná v konaní, koľko hodín vykonávala túto prácu u svojho zamestnávateľa. Okrem toho poberala rodinné prídavky na dve maloleté deti, keďže má maloletého syna J. z predchádzajúceho vzťahu vo výške 47,04 eura, poberala výživné, ktoré jej platil dobrovoľne manžel na maloleté dieťa vo výške 70 eur. Uviedla, že býva v rodičovskom byte, ktorý je vo vlastníctve jej rodičov, s maloletou dcérou a synom. Okrem nej a detí tam nikto iný nebýva a náklady spojené s bývaním v tomto byte jej hradia rodičia a čiastočne jej pomáhali aj s výdavkami v súvislosti s maloletým dieťaťom. V priebehu konania preukázala, že skončila pracovný pomer u súkromného podnikateľa, zamestnávateľa U. I. dohodou o skončení pracovného pomeru, a to ku dňu 30.04.2017 a že je opätovne vedená v evidencii nezamestnaných na ÚPSVaR Nové Zámky, odbor služieb zamestnanosti, ako nezamestnaná od 17.09.2016“.

5. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie s poukazom na vykonané dokazovanie, citované ustanovenia Zákona o rodine (zák. č. 36/2005 Z. z. - § 71 ods. 1 a 2, § 75 ods. 1 a § 77 ods. 1) odôvodnil nasledovne:

„Navrhovateľka v tomto konaní sa domáhala určenia výživného na manželku tak, aby jej manžel - povinný platil mesačne sumu 250,- eur do doby trvania manželstva. Svoju odkázanosť preukázala vyššie citovanými listinnými dôkazmi a tým, aký je jej mesačný príjem, avšak neuviedla v skutočnosti pravdu v súvislosti s jej účtom, ktorý si zriadila pred uzavretím manželstva v OTP Banke, resp. uviedla, že od septembra 2015 povinnému zrušila dispozičné právo s predmetným účtom nakladať a túto skutočnosť potvrdila aj banka svojím oznámením zo dňa 9.5.2017 na čísle listu 120, keď potvrdila, že prístupové práva povinného ako disponenta k účtu vedeného v OTP Banke Slovensko, a.s. na meno navrhovateľky č. účtu U XXXX XXXX XXXX XXXX boli zrušené ku dňu 21.9.2015. Na základe tejto skutočnosti navrhovateľka neuviedla resp. opomenula uviesť súdu, že peniaze, ktoré sa na tomto účte nachádzali do septembra 2015 boli peniazmi, ktoré patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a ktoré nadobudli účastníci konania počas trvania manželstva a ktoré predovšetkým pochádzali z činnosti, ktorú vyvíjal povinný, a to z príležitostného predaja áut, čo jednoznačne vidieť na sumách, ktoré sa pripisovali na tento účet a nepreukázala sa skutočnosť, ktorú tvrdili svedkovia, teda rodičia navrhovateľky, že oni vložili na účet svojej dcéry sumu 24.600 eur, a to dňa 30.08.2013, pretože z čl. 131 vyplýva, že vklad hotovosti v tento deň v takejto sume vykonala navrhovateľka a nie jeden z jej rodičov, teda tieto peniaze predstavovali peniaze, ktoré nadobudol svojou činnosťou povinný a vložili sa na tento účet, keďže navrhovateľka bola na materskej dovolenke, teda nebola zárobkovo činná a z podrobného výpisu z účtu ani nevyplýva, že by na tento účet boli pripisované sumy, ktoré by pochádzali z jej zárobkovej činnosti, a teda tieto peniaze mohli byť len peniaze, nasporené z predaja áut povinným. Táto skutočnosť ani nie je tak podstatná v tomto konaní, podstatné a rozhodujúce, prečo súd návrh navrhovateľky zamietol bola skutočnosť, že ku dňu opustenia spoločnej domácnosti navrhovateľkou, teda k 07.11.2015 a ku dňu zrušenia dispozičného práva povinného nakladať so spoločným účtom, teda k 21.09.2015, bolo na účte žalobkyne 13.800 eur, konkrétne 13.888,22 eura, o čom svedčí podrobný výpis z tohto účtu, teda navrhovateľka žiadnym spôsobom nebola odkázaná na výživné od manžela, naopak, ona znemožnila jemu disponovať s týmito spoločne nadobudnutými finančnými prostriedkami. K tejto sume sa súd dopracoval z prepočítania podrobného výpisu z účtu, ktorý neobsahuje sumarizáciu za mesiace

ani roky, a preto súd prepočítal všetky debety a kredity k 30.09.2015, a teda zostatok je v takej výške, ako ho súd uviedol vyššie. Okrem toho z obrátov od 02.10.2015 vyplýva, že potom ako navrhovateľka znemožnila dispozičné právo povinnému nakladať s účtom, vybrala zo spoločného účtu sumu 3.000 eur a dňa 21.10.2015 bol na účet navrhovateľky pripísaný vklad z titulu čerpania úveru 5.000 eur a dňa 26.10.2015 v sume 15.000 eur. Okrem už spomínaných 3.000 eur, navrhovateľka vybrala následne po poskytnutí úverov ďalšiu sumu 30.500 eur a tieto sumy, ktoré nadobudla úverom, zodpovedajú dátumovo a časovo kúpe bytu, ktorý v tom čase kúpili jej rodičia. Táto skutočnosť jednoznačne potvrdená nebola, pretože rodičia navrhovateľky v tomto smere podľa vyhodnotenia ich výpovede nehovorili pravdu. Tiež sa nepotvrdila ich výpoveď v tom smere, že kúpili byt aj druhej dcére, v tomto smere tiež nehovorili pravdu, pretože manžel druhej dcéry, pán L. P., potvrdil súdu, že byt, ktorý nadobudol s manželkou nadobudol síce darovacou zmluvou od jej rodičov, teda svokrovcov s tým, že celú kúpnu cenu, a to v sume 600.000,- Sk v tom čase zhruba pred 9 rokmi musel vyplatiť on a len kvôli daňovým záležitostiam sa ohľadom prevodu nehnuteľnosti vypracovala darovacia zmluva. Z týchto dôvodov súd výpovede rodičov navrhovateľky vyhodnotil ako nedôveryhodné a nepravdivé. Z dôvodu, že navrhovateľka potom ako už nevedla spoločnú domácnosť s povinným a zrušila mu dispozičné právo s účtom nakladať a z výpisov z účtu bolo preukázané, že jej bol poskytnutý úver, je evidentné, že sa zaviazala tento úver mesačne splácať sumou 71,75 eura a 215,25 eura, teda pokiaľ výšku takéhoto úveru dokáže splácať, nemôže byť odkázaná na výživné od svojho manžela, a teda jej životná úroveň je rovnako zabezpečená ako životná úroveň povinného. Okrem toho navrhovateľka nepreukázala žiadnym hodnoverným dôkazom, že by si sama hľadala zamestnanie napriek tomu, že prevzala na seba úver vo výške vyše 25.000 eur, pritom tvrdí, že nemá žiadny príjem a prácu si ani nehľadá. Ako vyučená mäsiarka by prácu pritom vedela získať bez väčších problémov. Nepotvrdili sa ani námietky navrhovateľky v súvislosti s predajom bytu na Andovskej ulici, kde žila s manželom, povinným v spoločnej domácnosti od uzavretia manželstva, a že by predajom tohto bytu mal k dispozícii povinný finančný obnos 75.000 eur, nakoľko v konaní bolo jednoznačne preukázané, že povinný predmetný byt, ktorý je evidovaný na LV č. XXXX kat. územia B. Z. dňa 07.12.2015 predal za kúpnu cenu 75.000 eur, ktorú sumu vrátil svojmu otcovi, pánovi Y. T., na jeho účet, s tým, že číslo účtu je možné porovnať s notárskou zápisnicou, kde je uvedené toto číslo účtu zriadené v Poštovej banke s kópiou výpisu z osobného účtu svedka Y. T. na čísle listu 28, ktorý bol v konaní vypočutý ako svedok a ktorý túto skutočnosť súdu potvrdil. Okrem iného potvrdil aj to, že kúpnu cenu na kúpu tohto bytu poskytol povinnému, svojmu synovi svedok s tým, že v tom období, keď mu tieto peniaze poskytol, mal v hotovosti dostatok peňazí, ktoré mal našetrené alebo uložené na vkladnej knižke, keď potvrdil súdu, že v 70-tych rokoch bol ako štátny zamestnanec na železnici a mal veľmi dobrý príjem, pretože robil 260 hodín mesačne a zarábala zhruba 6.000,- Sk a dostával diéty plus nocležné okolo 1.600,- Sk. Okrem toho bol členom chovateľského združenia a choval exotické vtáctvo, ktoré predával na burzách a okrem toho mal aj príjem z chovu a predaja psov. Ďalej nadobudol finančné prostriedky vo väčšom množstve dedením po jeho rodičoch. Potvrdil súdu aj skutočnosť, že po predaji bytu mu syn vrátil finančný obnos okolo 70.000,- eur. Nepamätal si presne, aká suma mu bola vrátená. Čo sa týka ďalšej námietky navrhovateľky, že povinný vlastní množstvo osobných motorových vozidiel, povinný potvrdil a výpisom z dopravného inšpektorátu, ktorý je založený v rozvodovom spise, vyplýva, aké autá vlastnil ku dňu 16.06.2016 a k nim uviedol, že vlastní vozidlo Ford S-Max, ktoré kúpil z peňazí získaných z predaja VW Sharan, vozidlo Peugeot má 10 rokov a jeho hodnota je zhruba 2.000 eur a okrem toho uviedol, že má vozidlo Mitsubischi Pajero rok výroby 1993 a je nepoužiteľné pre zlý technický stav a jeho hodnota je nulová. Z týchto dôvodov mal súd za to, že v tomto konaní bolo jednoznačne preukázané, že navrhovateľka mala v rozhodujúcom čase, teda ešte počas trvania manželstva a nároku na výživné k dispozícii okrem sumy 13.800 eur na svojom účte aj sumu 25.500 eur z úveru, nakoľko tieto skutočnosti nepochybne vyplývajú z podrobného výpisu z jej účtu a z týchto dôvodov sama sa zadĺžila, najmä poskytnutým úverom na mesačné splátky vo výške 287 eur, preto nemôže byť pravdivé jej tvrdenie o zárobkových pomeroch, ktoré deklarovala potvrdením o mzde, pretože jedna vec je, koľko jej zamestnávateľ uvedie v potvrdení o mzde, že zarábala a koľko zarábala v skutočnosti resp. mohla zarábať aj inde, inou činnosťou, brigádnickou, o čom sa ani nezmenila, pretože mesačnú splátku úveru z niečoho splácať musela, a teda v tomto smere nebolo možné priznať jej právo na výživné, pretože keby tak súd urobil, bolo by to v rozpore s dobrými mravmi podľa § 75 odsek 2 Zákona o rodine. Čo sa týka pravdivosti výpovedí rodičov navrhovateľky, tieto súd tak, ako vyššie uviedol spochybnil, vzhľadom na ich predložené majetkové a zárobkové pomery tým, že matka navrhovateľky poberá invalidný dôchodok minimálne 30 rokov a príjem otca, ktorý preukázal potvrdením sa pohyboval tiež na dolnej hranici, teda nie takej, ako uvádzal vo svojej výpovedi. Je preto nepravdepodobné, že by v takom rozsahu vedeli pomáhať navrhovateľke, svojej dcére a nepreukázala sa ani skutočnosť, že druhá dcéra, teda sestra navrhovateľky by obdržala od svojich rodičov majetok väčšej hodnoty, čo potvrdil svedok L. P.. Všetky

ostatné návrhy, ktoré navrhoval právny zástupca navrhovateľky vykonať v súvislosti s príjmami svedka, otca povinného, nevykonali, pretože ich považoval za podstatné v tomto konaní. Z týchto dôvodov mal súd za to, že navrhovateľka vedela zabezpečiť výživu svojej osoby ako aj maletej dcéry, na ktorú jej prispieval výživným dobrovoľne otec dieťaťa, a teda bolo preukázané, že nebola odkázaná na určenie ňou požadovaného výživného na manželku podľa § 71 zákona o rodine. Od septembra 2015 s peniazmi, ktoré pochádzali z manželstva a boli nadobudnuté spoločne a patria do BSM, hospodárila iba navrhovateľka. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 55, § 57 Civilného mimosporového poriadku (CMP - zákon č. 161/2015 Z.z.) a priznal ich na návrh povinnému, ktorý bol v konaní úspešný, a to v rozsahu 100 %. Z dikcie § 55 CMP vyplýva, že súd je oprávnený priznať náhradu trov konania aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé s tým, že materiálny korektív spravodlivého požadovania náhrady trov konania môže súd použiť vo všetkých typoch mimosporových konaní, pričom je nutné zdôrazniť, že pre aplikáciu tohto ustanovenia nie je nevyhnutným predpokladom úspech v konaní. Pri uplatnení § 55 CMP treba brať do úvahy aj § 57 CMP, ktorý ustanovuje, že súd rozhoduje o povinnosti nahradiť trovy konania len na návrh, ak sa nejedná o trovy konania štátu. Podmienka vyplývajúca z tohto ustanovenia bola v predmetnom spore splnená, lebo právna zástupkyňa povinného si na pojednávaní konanom dňa 16.10.2017 pred rozhodnutím vo veci samej uplatnila náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté podľa § 262 odsek 2 CSP (Civilný sporový poriadok - zákon č. 160/2015 Z. z.) osobitným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej“.

6. Uvedený rozsudok včas podaným odvolaním napadla len navrhovateľka domáhajúca sa jeho zmeny (a vyhovieť jej návrhu) alebo jeho zrušenia (a vrátenia veci súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie), keďže s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie nemôže súhlasiť. V súvislosti s argumentáciou prvoinštančného súdu, že nemôžu byť pravdivé jej tvrdenia týkajúce sa jej zárobkových pomerov poukazuje na to, že tieto uvedené skutočnosti neboli v konaní žiadnym spôsobom preukázané a prvoinštančný súd sa obmedzil len na osvojenie si účelovej argumentácie povinného napriek tomu, že v konaní v tomto smere predložila doklady preukazujúce jej zárobkové pomery, keď je nutné tiež uviesť, že pri dvoch mal. deťoch by len veľmi ťažko pracovala formou brigádnickej činnosti na dvoch rozličných miestach a jej jedinou záchranou v predmetnom čase boli jej rodičia. Pokiaľ sa v napadnutom rozhodnutí uvádza jej predpokladaný príjem z inej brigádnickej činnosti, poukazuje na ničím nepodložené tvrdenia povinného, ktoré si prvoinštančný súd nekriticky osvojil bez existencie akýchkoľvek dôkazov, a teda v konkrétnom prípade neboli splnené podmienky pre zamietnutie jej návrhu pre rozpor s dobrými mravmi. Prvoinštančný súd sa nesprávne vysporiadal s vykonaným dokazovaním, keď poukazovala predovšetkým na skutočnosť nadštandardného spôsobu života výživou povinného, ktorý spôsob života nezmenil ani po jej odchode a ktorý spôsob života by si pri ním deklarovanom príjme dovoliť nemohol, keď v jej prípade nemožno hovoriť ani o pokrytí základných osobných potrieb. Pokiaľ súd považoval výpoveď povinného ohľadne jeho mesačného príjmu za dôveryhodnú, dovoľ si uviesť, že jedna vec je, aký má príjem deklarováný v potvrdení o mzde a úplne iná je skutočnosť týkajúca sa jeho ostatných príjmov, ktoré pokrývali nadštandardný spôsob jeho života za obdobie jeho dobrovoľnej nezamestnanosti posledných 15 rokov. Výpoveď povinného ohľadne jeho príjmu považuje za nedôveryhodnú, keď uviedol, že dovoz motorových vozidiel mu mal zabezpečiť určitý príjem, ktorý mu aj reálne 15 rokov zabezpečoval, čoho bola svedkom počas ich vzájomného spolužitia. Je ťažko uveriteľná skutočnosť, že žalovaný žije len zo svojho príjmu a domnieva sa, že sa zamestnal len z dôvodu iniciovania súdnych konaní z jej strany a teda sa zamestnal evidentne účelovo, aby pre účely súdnych konaní mohol deklarovat' minimálny príjem, nakoľko príjmy z dovozu motorových vozidiel preukázať nechcel. Aj s ohľadom na deklarované výdavky povinného je ťažko uveriteľné, že by jeho jediným príjmom mala byť deklarovaná mzda, hlavne keď väčšiu časť v dobe zamestnania mal byť údaje práceneschopný a teda jeho príjem výdavky pokryť nemohol. Prvoinštančný súd v konaní nezohľadnil u povinného ani vlastníctvo nebytového priestoru, z ktorého dôvodu je zrejmé, že životná úroveň povinného je podstatne vyššia ako než ako deklaroval v konaní. Povinný predal byt a bolo v jeho možnostiach žiť z finančných prostriedkov získaných predajom, keď podľa jej názoru je irelevantné, na aký účel predmetné prostriedky použil, nakoľko ich mal k dispozícii v rozhodnom období. Aj napriek skutočnosti, že tvrdenie povinného týkajúce sa pôžičky od svojho otca na kúpu tohto bytu považuje za účelové, je nutné uviesť, že k zosplatneniu tejto pôžičky zo strany otca povinného nedošlo a teda povinný mohol túto „pôžičku“ splácať postupne, resp. ju splatiť neskôr. Navyše sa prvoinštančný súd nevysporiadal ani so skutočnosťou, či v tomto konkrétnom prípade malo ísť skutočne o pôžičku, vzhľadom na vyjadrenia svedka Y. T. na pojednávaní a vzhľadom k vyjadreniu manžela, že mal v úmysle kúpiť rodinný dom, čo by v prípade pôžičky od otca nebolo možné. Uvedené tvrdenia povinného považuje preto za účelové a tento žiadnu pôžičku svojmu otcovi nesplácal; peniaze z predaja bytu boli

poukázané na účet otca povinného len z dôvodu, aby tento príjem nebolo možné z jeho strany preukázať v súvislosti s prebiehajúcimi súdnymi konaniami, ako aj z dôvodu, že povinný nemal a ani v súčasnosti nemá zriadený účet v banke, pričom kúpna cena musela byť poukázaná len formou prevodu na účet. Nepravdivosť tvrdení povinného a jeho otca o akejsi pôžičke je vyvrátená okrem iného aj prednesom právnej zástupkyne otca v konaní o rozvod vedenom pod sp. zn. 11P/235/2015, ktorá uviedla: „odporca má ešte finančné prostriedky z predaja bytu v plnej výške, ktoré má aj na živobytie“; evidentne teda tieto finančné prostriedky otcovi povinného nepatrili, ale išlo o výlučné prostriedky povinného. Diskutabilná je aj ďalšia časť výpovede svedka Y. T., s ktorou sa súd nevysporiadal, že synovi dal v súvislosti s kúpou bytu viac ako milión korún v hotovosti, ktorá suma však nekorešponduje s hodnotou predmetného bytu, z ktorého dôvodu je možné výpoveď svedka považovať za nedôveryhodnú. Rovnako nevykonanie dokazovania ohľadom ekonomickej situácie otca povinného považuje za nedostatok konania, ktorý mal vplyv na vydanie napadnutého rozhodnutia, keď tiež povinný má brata, pričom súd sa v porovnaní s ňou nezaoberal skutočnosťou, či rodičia povinného poskytli nejakú finančnú hotovosť aj jemu a v porovnateľnej výške a či to bolo v ich ekonomických možnostiach. V konaní tiež súd prvej inštancie nezohľadnil skutočnosť, že povinný je vlastníkom viacerých motorových vozidiel, štvorkolky a motorky, ktorých hodnota nie je zanedbateľná a tiež aj ich prevádzka nepochybne vyžaduje nemalé náklady. Nie je zrejmé, z akého dôvodu si prvoinštančný súd osvojil výpoveď otca povinného, pokiaľ malo ísť o pôvod jeho príjmov, nakoľko tento nebol v konaní žiadnym spôsobom preukázaný, teda z obsahu odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, z akých dôvodov považoval výpoveď svedka za dôveryhodnú a obsah výpovedí jej rodičov za nedôveryhodný. Čo sa týka účtu v OTP banka Slovensko a.s. na jej meno, ku vkladu hotovosti vo výške 24.600 eur dňa 30.08.2013 došlo z jej finančných prostriedkov, keď išlo o sumu, ktorú jej darovali jej rodičia, keď zložitelom bola ona; v prípadoch kedy boli na účet poukazované finančné prostriedky povinného, tento sa uvádzal ako zložiteľ. Jej rodičia túto skutočnosť potvrdili, so skutočnosťami pre spochybnenie ich dôveryhodnosti sa nestotožňuje. Pokiaľ súd uviedol, že jej rodičia na základe svojich príjmov nemohli disponovať takým finančným obnosom, aby bolo v ich možnosti kúpiť do svojho vlastníctva byt, v ktorom momentálne s deťmi žije, táto je absurdná a nebola dostatočným spôsobom preukázaná, nakoľko súd sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, že jej rodičia si mohli odložiť finančné prostriedky o ktorých svedok L. P. hovoril, že ich mal jej rodičom zaplatiť vo výške 600.000,- Sk v súvislosti s prevodom bytu na základe darovacej zmluvy; za tieto peniaze spolu s ich životnými úsporami bol zakúpený byt. Svedok L. P. s jej rodičmi - svokrovcami nekomunikuje, z ktorého dôvodu mohla byť jeho výpoveď motivovaná snahou uškodiť im. Poukazuje aj na významnú skutočnosť, že finančné prostriedky, ktoré získala od rodičov titulom daru, neboli predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov, z uvedeného dôvodu tieto finančné prostriedky nemohla užívať titulom výživného pre manželku, nakoľko nie je povinnosťou jej rodičov suplovať povinnosť povinného ju vyživovať po splnení zákonných predpokladov, pričom povinný si vyživovaciu povinnosť voči nej v rozhodnom období nepochybne neplnil. Pri existencii vyživovacej povinnosti povinného a za situácie, že jeho životná úroveň bola neporovnateľne vyššia než jej, považuje argumentáciu súdu prvej inštancie za nesprávne a jeho skutkové závery za nedostatočné a chybné. Peniaze poukazované povinným v súvislosti s výživou mal. dcéry nepredstavujú finančné prostriedky určené na jej výživu a povinný mal evidentne dostatok finančných prostriedkov jednak z predaja motorových vozidiel, ale aj z predaja bytu, ktoré účelovo poukázal svojmu otcovi.

7. Osoba povinná platiť výživné - T. T., vo vyjadrení k podanému odvolaniu žiadal potvrdenie napadnutého rozhodnutia a požadoval aj náhradu trov odvolacieho konania. V plnom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, keď bolo jednoznačne preukázané, že navrhovateľka nie je na výživu od neho odkázaná a ďalej bolo preukázané, že životná úroveň manželov bola rovnaká, resp. ani jeden z manželov nemal príjem, ktorý by umožňoval platenie výživného a zakladal rozdielnu životnú úroveň. Hoci samotná odkázanosť na výživu nie je rozhodujúca, je potrebné zohľadniť skutočnosť, že navrhovateľka disponovala finančnými prostriedkami, ktoré jej umožňovali nadštandardne žiť, iná vec je, že tieto prostriedky použila na kúpu bytu. Navrhovateľka disponovala sumou, ktorá u nej mohla slúžiť a aj reálne slúžila na zvýšenie jej životnej úrovne, vzala si úvery a finančné prostriedky použila na kúpu bytu, hoci tento je evidovaný na mene jej rodičov, avšak bolo preukázané, že títo nedisponovali sumou, ktorá by im takúto finančnú investíciu umožňovala. Súd vyhodnotil všetky dôkazy jednotlivo a hlavne v ich vzájomných súvislostiach, keď on poukazuje na svoje skoršie podrobné vyjadrenia. Navrhovateľka spoločnú domácnosť opustila bez zjavnej príčiny, bez jeho vedomia mu zrušila dispozičné právo k účtu, ktorý bol používaný ako spoločný a to z dôvodov, aby sama mohla disponovať prostriedkami nachádzajúcimi sa na účte, ktoré patrili do bezpodielového

spoluvlastníctva manželov (BSM); má za to, že životná úroveň navrhovateľky bola preukázateľne vyššia ako jeho.

8. Navrhovateľka - odvolateľka sa vyjadrovala aj k vyjadreniu výživou povinného k jej odvolaniu, v ktorom vyjadrení zotrvala na svojich vyjadreniach z odvolania a uviedla, že finančné prostriedky na účte neboli predmetom bezpodielového spoluvlastníctva, keďže išlo o peniaze získané darom od rodičov a tieto nemohla užívať titulom výživného pre manželku. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi povinným a jeho otcom nedošlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke, išlo o účelové tvrdenia povinného, nakoľko tento počas celej doby vzájomného spolužitia svojmu otcovi nikdy žiadnu pôžičku nesplácal a jeho právna zástupkyňa v konaní o rozvod manželstva uviedla, že finančnými prostriedkami z predaja bytu disponuje; evidentne teda tieto finančné prostriedky otcovi povinného nepatrili, ale išlo o jeho výlučné prostriedky, s uvedenými skutočnosťami sa však súd nevysporiadal. Spoločnú domácnosť bola nútená opustiť v dôsledku agresívneho a ponižujúceho správania sa povinného.

9. Osoba povinná platiť výživné sa už k vyjadreniu navrhovateľky ďalej nevyjadřila.

10. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania navrhovateľky a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v zmysle ust. § 388 CSP zmeniť tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, nakoľko na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie podmienky splnené neboli, pričom súčasne o trovách účastníkov v konaní rozhodol v zmysle ust. § 55 CMP majú za to, že je s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé, aby navrhovateľke bola priznaná požadovaná náhrada trov konania, nakoľko výživou povinnou osoba si svoju vyživovaciu povinnosť dobrovoľne neplnila a navrhovateľka teda bola nútená podať návrh, s ktorým bola úspešná, pričom jej vznikli väčšie trovy konania v súvislosti aj s právnym zastúpením, nepriznaním ktorých trov, pri jej úspechu v konaní, by jej vznikala ďalšia škoda.

11. Odvolací súd mal za to, že odvolacie dôvody navrhovateľky sú dôvodné, a teda že súd prvej inštancie daný skutkový stav nesprávne právne posúdil a dospel preto k nesprávnym právnym záverom. Súd prvej inštancie mal za to, že finančné prostriedky na účte navrhovateľky patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, avšak uviedol, že toto pre rozhodnutie nie je podstatné a rozhodujúce, keď za rozhodujúce považoval to, že navrhovateľka nebola žiadnym spôsobom na výživné od manžela odkázaná, naopak ona jemu znemožnila disponovať so spoločne nadobudnutými prostriedkami, keď zo spoločného účtu vybrala 3.000 eur dňa 21.10.2015 a čerpala aj úvery 5.000 eur dňa 21.10. 2015 a 15.000 eur 26.10.2015, pričom následne vybrala sumu 30.500 eur v čase zodpovedajúcom kúpe bytu jej rodičmi. Pokiaľ prvoinštančný súd vychádzal zo skutkového záveru, že finančné prostriedky na účte navrhovateľky boli spoločnými prostriedkami (tak, ako to uvádzala osoba povinná), potom podľa názoru odvolacieho súdu bez ďalšieho nebolo možné prihliadnuť na to, že navrhovateľka mala prístupom k nim náklady na svoje živobytie pokryté týmito finančnými prostriedkami, nakoľko tieto finančné prostriedky by ako spoločné podliehali vyporiadaniu BSM a ich čerpanie navrhovateľkou by bolo v jej neprospech zohľadnené pri vyporiadavaní BSM bez možnosti namietania toho, že tieto prostriedky súd v tomto konaní zhodnotil ako prostriedky, ktoré bola oprávnená použiť na svoje živobytie. Vzhľadom k spotrebnému charakteru výživného (plní priebežné potreby) má k jeho pokrytiu (naplneniu) prispieť predovšetkým (prie)bežný príjem výživou povinnej osoby a na úspory oprávnenej osoby možno prihliadať až vtedy, ak výživou povinná osoba nie je schopná si vyživovaciu povinnosť splniť a možno to od oprávnenej osoby dôvodne požadovať, s ohľadom i na výšku a zdroj týchto úspor. Úver za príjem navrhovateľky považovať nemožno. Odvolací súd súhlasí s navrhovateľkou aj v tom, že nesprávne sú právne závery súdu prvej inštancie o tom, že nebola aktívna pri zabezpečovaní si zamestnania, že nemôže byť pravdivé jej tvrdenie o príjme a že jej neodkázanosť na výživné od manžela preukazujú jej náklady na splácanie úverov, nakoľko tieto nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvej inštancie námietky navrhovateľky k motorovým vozidlám vlastneným povinnou osobou a k nákladom na prevádzku týchto vozidiel nijak nevyhodnotil, keď sa nevysporiadal náležitým odôvodnením ani s tým svojím záverom, že výživou povinná osoba nemala k dispozícii finančný obnos 75.000 eur z predaja bytu. Vypočutý svedok Y. T. - otec výživou povinnej osoby uviedol, že synovi pomohol viac ako miliónom korún v hotovosti s nadobudnutím bytu, avšak, že išlo o pôžičku netvrdil a k ich dohode ohľadom toho, ako a kedy majú byť peniaze vrátené sa nevyjadřil (syn mu hovoril, že keď bude on mať, potom mu vráti alebo zasa on jemu pomôže), keď v rozvodovom konaní výživou povinná osoba dispozíciu s týmito finančnými prostriedkami (kúpnu cenu za byt) potvrdila. Podľa názoru odvolacieho súdu nebolo ničím (okrem

neexistencie bankového účtu) opodstatnené a v konaní ani preukázané, aby výživou povinná osoba bezprostredne po predaji predmetného bytu svojmu otcovi odovzdala - vrátila celú získanú kúpnu cenu za predaj jeho bytu, ktorá bola navyše cca o 40.000 eur vyššia ako mal byť tvrdený finančný príspevok jeho otca k jeho nadobudnutiu, teda samotná výživou povinná osoba a ani jeho otec ani len netvrdil, že rozdiel získaný predajom bytu mal tvoriť príjem jeho otca. Vychádzajúc z uvedeného mal potom odvolací súd za to, že výživou povinná osoba v rozhodnom období disponovala minimálne uvedenou finančnou sumou, resp. že jej ponechanie jeho otcovi postrádalo akékoľvek opodstatnenie a teda bolo potrebné pri rozhodovaní o podanom návrhu navrhovateľky na túto sumu v kontexte ust. § 75 ods. 2 Zákona o rodine prihliadnuť, rovnako ako na vlastníctvo k hnutelným veciam - motorovým vozidlám výživou povinnej osoby, ako aj k nákladom spojeným s ich prevádzkou, vlastníctvo ktorých motorových vozidiel presahuje rámec bežnej potreby fyzickej osoby v postavení dobrovoľne nezamestnanej osoby, resp. zamestnanca. Nebolo tiež možné neprihliadnuť na nesporný príjem 6.000,-Eur výživou povinného za predaj vozidla Volkswagen niekedy v máji 2016. Zo zhora uvedených dôvodov mal potom odvolací súd za to, že životná úroveň účastníkov konania v predmetnom období trvania ich manželstva nebola rovnaká, že príjem (z predaja bytu, auta a zo mzdy) a majetkové pomery výživou povinnej osoby manžela odôvodňovali a umožňovali platenie požadovaného výživného a že navrhovateľkou uplatnený nárok na výživné nie je výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi. Prisúdená suma pozostáva zo sumy 133,28 Eur za obdobie 15.-30. júna 2016 (250:30x16), zo sumy 72,54 Eur za obdobie 1.-9. mája 2017 (250:31x9) a zo sumy 2.500,-Eur za obdobie 01.07.2016 - 30.04.2017 (250x10).

12. Zo všetkých zhora označených dôvodov preto odvolací súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, podanému návrhu navrhovateľky vyhovel, priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania a výživou povinnej osobe umožnil plniť navrhovateľke do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).